

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μπορείς να μου πής, 'Ιάκωβε, τι ώρα άκριβώς ρίχτηκε μόνος του στη θάλασσα ο 'Αραφ αιχμαλώτης μας;

— Ποιός, ο Μαλδάρ; Έκαν; Έκθαμβος ο 'Ιάκωβος. 'Ω, ν' άστειευθήτε θέλετε, κύριε;... Αυτός κοιμάται κάτω στην καμπίνα του, ενώ πλάι του ο Κοφολάιμης δέν τόν άρνειν ούτε στιγμή άνεπιτήρητο!

— Είσαι βεβαίως γι' αυτό, 'Ιάκωβε; Ξανάπε χαμογελώντας τώρα ο Μοντεχρήστος. Πήγαινε, λοιπόν, να τόν ξυπνήσης και να μου τόν φέρης έδω!

Ο πλοίαρχος κατακύλιος κυριολεκτικώς τις σκάλες της γεφύρας του πλοίου, κι' έξαφανίστηκε τρεχάτος άνάμεσα στις καμπίνες του καταστρώματος. Λίγα λεπτά της ώρας άργότερα, όμως, ξαναπαρουσιάστηκε χλωμός, κατάπληκτος, και τραύλιος:

— Κύριε κόμη... με συγχωρείτε... αλλά ο 'Ζουάβος Κοφολάιμης κοιμάται βαθειά, και μυρίζει σαν να τόν πότισαν ναρκωτικό, ή χασίς ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων.

— Κι' ο Μαλδάρ; ρώτησε ο Μοντεχρήστος, με τόν ίδιο τόνο ειρωνείας.

— Χμ... ο Μαλδάρ!... Ο Μαλδάρ 'έγινε άφαντος!... Μην άνησυχείτε όμως, κύριε κόμη... Σέ κάποια γωνία του πλοίου θά είνε κρυμμένος, μά θά τόν βρούμε!

Κι' έκανε νά φύγη, για νά διατρέξή τους ναύτες νά ψάσουν καλά παντού!

Ο Μοντεχρήστος όμως, συγκρατώντας τον με μιά γρήγορη χειρονομία, του έδειξε την κοντινή πειά παραλία και του ειπε άργά—άργα:

— Ανώφελα τά ψαξίματα, 'Ιάκωβε!... Ο Μαλδάρ έπεσε από ώρα στη θάλασσα, άφου πρώτα κοίμησε με ναρκωτικό τó φρουρού του κι' έκοψε άνενόητος τους σύρτες του κιβωτίου και της πόρτας!... Κολυμπώντας βγήκε έξω, μετά την έπιτυχία του σατανικού σχεδίου του!... Μπορείς εύκολα νά τόν διακρίνης, γιατί δέν βιάζεται καθόλου ο άθλιος ν' άποακρυνθί!

Και πραγματικά, ο 'Ιάκωβος προσηλώνοντας τά κατάπληκτα μάτια του στην άντικυρνή άποβάθρα, είδε τόν ρακένδυτο και μουστριώδη 'Αραβα νά στέκεται όρθος και νά δειχνη την άπειλητική γροθιά του στη θαλαμηγό του κόμητος!

Τή στιγμή εκείνη, ο σκοπός ναύτης της πλώρης—βλέποντας ότι είχαν μηι μέσα στο λιμάνι της Βόνης—σφύριξε τó καθιερωμένο σημείο κι' οι -ναύτες της βάρδιας- έρριξαν την άγκυρα στη θάλασσα: 'Η γοργοτάξιδη 'Αλκυών- είχε άγκυροβολήσει περσι στο πόθρο λιμάνι τού προορισμού της...

ΙΣΤ'

Ο ΜΑΛΔΑΡ

Στό άπαισίς μνήμης μονοπάτι Χένεγ—έλ—Μέλχ (=Μονοπάτι τού 'Αλατιού), στό όποιο χιλιάδες χριστιανών έχουν σφαγή ώς τώρα άπ' τούς φανατισμένους μωαμεθανούς 'Αραβας, ένας έφιππος άνδρας 'έχει σταθή... Κυττάζει γύρω του έρευνητικά, φορεί πολυτέλεια «μπουρνούζι» Βεδουίνου και τó στυγνό και μελαψό πρόσωπό του έμπνέει άθελα στόν καθένα τρόπο και σεβασμό...

Σέ μιά στιγμή, ο Βεδουίνος αυτός κρεμάει στη σέλλα του υπερόχου ζλόγου του τή γεμισμένη καραμπίνα του και πηδάει με σβέλτατά στη γή... Κατόπι, βαδίζει άργά—άργά πρós τήν κατεύθυνση ενός βράχου όλοκόκκινου, πελεκημένου τεχνικά σέ σχήμα βωμού...

Είνε ο «Βράχος τού Αίματος», μιά μονοκόμματη πέτρα από γρανίτη, που χρησιμεύει στός 'Αραβας της έρήμου ως βωμός άνθρωποθυσιών και ως τόπος σφαγής τών αιχμαλώτων άπίστων!

Τόν βράχο αυτόν τού αίματος, ο πεζός ήδη 'Αραφ, τόν κυττάζει με έρχό κατάνυξι. Γονατίζει μπροστά του, σηκώνει τά ίσχνα άλλα νευρώδη και στιβαρά μπράτσα του στόν ουρανό

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΔΙΣΤΟΥΡΗΓΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΠΕΞ. ΔΟΥΛΜΑ. ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

και μιά ουρμουριστή, ουρτή προσευχή βγαίνει άπ' τά χείλη του και ύψώνεται πρós τόν 'Αλλάχ...

'Υστερα, τινάζεται βίαια όρθός... Τά σπηρούνια του τά φαρυά άνηχούν μεταλλικά... Τά μάτια του πετούν φλόγες και τó ψηλό του κορμί μιά άγρια ένεργητικότητα τó έμφυζώνει...

Μέ σβέλατα πηδήματα, ζυγώνει τó άλόγο του και καβαλλικεύει... Τά σπηρούνια του μηύονται άμείλιχτα στις σάρκες τού φτωχού τετραπόδου, τó όποιο ύψώνοντας τó ευγενικό κεφάλι του κι' άνεμίζοντας τή μεγαλοπρεπή χαιτή του, ρίχνεται πρós τά μπρός, με φτερωτό καλπασμό...

Ξαφνικά, ή σκοτεινιά τού μονοπατιού σταματάει... Κι' άλογο και καβαλλάρης, καθώς βγαίνουν άπ' τή σκιερή αθή «χαράδρα—μονοπάτι», μπαίνουν σ' έναν άπέραντο χώρο που άστραποβολάει από έκτυφλωτικό ήλιακό φώς:

Ο χώρος αυτός, ο καυτερός, ο δίχως τέλος, ο άμμόδης, είνε ή φριχτή έρημος Σαχάρα!

Και τó μονοπάτι έκεινο τó άπαισίο, τó αίματοβρεχο «Μονοπάτι τού 'Αλατιού», είνε ο στενός δρόμος ό όποιος όδηγεί άπ' τις όάσεις της παραλιακής 'Αλγερίας στη φρίκη της έρημιάς και της άμμου!... Είνε ο στενός κακοτρόχαλος δρόμος, ό όποιος βρίσκεται άνάμεσα σέ δυό ψηλά, κάθετα κι' άπαισία βουνά, και χρησιμεύει για νά συνδέη τή λάμψη τού πολιτισμού με τή σκοτεινιά και με τó χάος της άπέραντης κι' άπολίτιστης Σαχάρας!

Ποιός είνε λοιπόν ο άνθρώπος αυτός, ό τρομάχτικός αυτός Βεδουίνος, τού όποίου τó πρόσωπο δείχνει έναν αίμοβόρο πολεμιστή, αλλά και φανατικών ιερωμένο τών μωαμεθανών;

Είνε ο Μαλδάρ-Μωχάμετ-μπέν -'Αβδάλλαχ, άρχηγός τού ιερατικού και καλογηρικού «Τάγματος τών Ζητιάνων της 'Ερήμου» φύλαρχος της αίμοχαρούς και φιλοπόλεμου φυλής τών 'Αγισσασού!

Πληθώρα τραυμάτων σκεπάζει τó κορμί του, μερικά άπ' τά όπεία αίμορροούν άκόμα... Τό μίσησ του κατά τών χριστιανών είνε άπερίγραπτο, κι' ή λύσσα του κατά τών Γάλλων — έξ αίτίας της αιχμαλωσίας τού άγαπημένου σουλτάνου του 'Αβδελ Καδέρ—δέν 'έχει όρια στην ψυχή του.....

Φιλοδοξεί τώρα αυτός, νά εκδικήση τόν άτρόμητο κι' άτιχο σουλτάνο του, και νά τόν άπλευθερώση άπ' τά χέρια τών 'Απίστων»...

«Ένας Ζητιάνος της 'Ερήμου», έστεκε έκει στην έξοδο τού «Μονοπατιού τού 'Αλατιού». Στό άκουσμα τού καλπασμού τού άλόγου, και στην ξαφνική εμφάνισή του άρχηγού τού ο 'Αραφ αυτός έφωμάνεός έ-

κανε μιά βαθειά ύπόκλιση.

«Έφερε ύστερα τó χέρι του στό στήθος του, κατόπι στό πηγούνι του, και τέλος στό μέτωπό του—κατά τή συνήθεια τών μουσουλμάνων—και στάθηκε έτοιμος ν' άκούση τις θελήσεις τού άρχηγού του

— 'Αδελφέ ποδ βρίσκονται συγκεντρωμένοι οι Χουάνα; ρώτησε επιβλητικά, αλλά με κάποια οικειότητα ο Μαλδάρ—Μωχάμετ.

— Στην Ουάργκλα συγκεντρώθηκαν άρχηγέ! άπάντησε ο 'Αραφ σκύβοντας σέ καινούρια εύλαβική ύπόκλιση. Σās περιμένου άνυπόμονα, για νά τούς δώσετε τις διαταγές σας σχετικά με τή δράσι μας κατά τών Γάλλων! 'Επίσης θεαρώδη έπίτειον, νά τελειώση έπίτελους και τó ζητήμα τών αιχμαλώτων Γάλλου αξίωματικού!

'Η όμη τού Μαλδάρ—Μωχάμετ σκοτεινίασε άπότομα, στό άκουσμα της τελευταίας φράσεως τού όπαδού του. Κάτι μουρμούρισε άνάμεσα στό δόντια του.

Και δίχως ν' άπάντηση ούτε λέξι στόν σκυμμένο άκόμη 'Αραβα μαστίγωσε βίαια τó άλόγο του και κάλπασε πρós τó έσωτερικό της έρήμου Σαχάρας.

ΙΖ'

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΖΟΛΙΕΤ

Μέσα στό χάος της άπέραντης έρήμου Σαχάρας, και καταμεσής σέ σκοτεινό και πυκνότατο δάσος, βρίσκεται ή πόλις

Ουδάργκλα.

Είπε πρωτεύουσα μιάς μεγάλης και πολυπληθούς φυλής 'Αράβων Βεδουίνων. 'Εχει ως καύχημά της, ότι είναι ιερή πόλις τών Μουσουλμάνων, κι' όχι βέβαια χωρίς λόγο: 'Οχυρωτάτη κι' απρόσιτη σχεδόν στους άπιστους λευκούς θεωρείται φρούριο τών Βεδουίνων κατά τών έχθρων και καταφύγιο τών Μουσουλμάνων σίγουρα.

Σ' ένα απ' τούς όγκρους πύργους τής Ουδάργκλας, στά ύπέργειο, και σέ βάθος δέκα μέτρων κάτω στό υγρό χώμα, υπάργουν φυλακές αιχμαλώτων...

Σ' ένα απ' τά σκοτεινά και μουχλιασμένα κελιά τών φυλακών αυτών, και κατάγμα στό χώμα, βρίσκεται ξεπλωμένος κι' άλυσοδέτος ένας νεαρός άξιοματικός... Χοντροί σιδερένιο κρίκοι, δεμένοι στους άστραγάλους του και στερεωμένοι στον τοίχο σίγουρα, τόν αναγκάζουν να μένη διαρκώς άκίνητος...

Τό πρόσωπό του φαντάζει σάν πρόσωπο νεκρού, απ' τήν εξάντληση... 'Η κορευλιανή στολή του, στολή λοχαγού τού Γαλλικού στρατού, είναι έπίσης νοτισμένη και μισομουχλιασμένη απ' τή φριχτή ύγρασία...

'Η σιγαλιά είνε φοβερή, ή νύχτα βαθεία, τό σκοτάδι πηχτό κι' ή μοναξιά τού άτυχου φυλακισμένου φαίνεται ακόμη πιο άπείσιαι... Ξαφνικά, ένα τεράστιο κλειδί τρίζει στή σκουριασμένη κλειδαριά τής σιδερένιας πόρτας... 'Ενας 'Αραφ στέκεται στό κατώφλι τής πόρτας τού κελλιού αυτού... 'Ακουμπεί χάμο ένα κανάτι με νερό, ένα γαβαθάκι με άθλιο φαγητό και φεύγει παίρνοντας μαζί του τό φαγητό τής προηγούμενης ήμέρας, τό όποιο ούτε καν δοκίμασε ό δυστυχος δεσωτής...

Κι' ύστερα, μόλις ξαναφύγει ό 'Αραφ αυτός κι' ή πόρτα τού κελλιού ξανακλειδωθεί, ή σιγαλιά, ή σκοτεινιά κι' ή μοναξιά ξαναγυρίζουν πιο βαθείες και πιο άπείσιαι από πρίν...

'Ο νεαρός λοχαγός αυτός, ό ξεπλωμένος σάν νεκρός στό μαύρο χώμα τού κελλιού του, είνε ό λοχαγός Ζολιέτ, δηλαδή ό λοχαγός κόμης 'Αλβέρτος ντέ Μορσέρφ!

Και μουρμούριζε ό δυστυχής νέος ακατάπαυστα:

— Θεέ μου, γιατί να μη μπορώ ν' αυτοκτονήσω, για να λυτρωθώ... Γιατί να μην άνακουφιστώ στην άγκάλια τού θανάτου, ύστερα απ' τά φριχτά αυτά μαρτύρια τής αιχμαλωσίας μου...

Πραγματικά, γιατί... Μα άμέσως έβρισκε τήν εξήγησι αυτής τής άπορίας του ό νεαρός λοχαγός, μόλις θυμόταν τά τελευταία λόγια τού ψιθύρισε στή μητέρα του Μερσεδές ντέ Μορσέρφ, τή στιγμή κατά τήν όποία ξεκινούσε για τήν 'Αφρική:

— Μητέρα μου, τής είχε πεί δακρύβρεχτος, κάνε ύπομονή!... 'Όλα τά χάσαμε: Και τόν πατέρα που αυτοκτόνησε με κηλιδαμένη τήν τιμή του, και τήν περιουσία μας που κατασχέθηκε απ' τό κράτος!... Μένει, λοιπόν, ή φτώχεια κι' ή δυστυχία για σένα!... Κι' ή άτιμία και τό κηλιδαμένο όνομα τού πατέρα μου, για μένα!... 'Όστόσο, όρκιστο μου ότι θα ζήσης και θ' άνδύσεις, ώστόσο με θής δαφνοστεφανωμένο άξιοματικό!... Κι' έγώ πάλι, σου όρκίζομαι ότι θα ζήσω και θ' άνθέσω, ώστόσο ξεπλώνω τήν ντροπή απ' τό κηλιδαμένο πατρικό όνομα μου!

'Εδώ και τρεις μήνες, όμως—όπως έέρουμε—ό λοχαγός Ζολιέτ είχε συλληφθή σε μία ένέδρα, τήν όποία τού έόησαν ό 'Αραβες στό στενά τού Ουέδ-Ζάλ... 'Αλυσοδέτος κατόπι, και δεμένος έπίσης στή σέλλα ενός άλόγου, όδηγήθηκε στις ειρτικές τού φρουρίου τής Ουδάργκλας, ύστερα από εξαντλητική όδοιπορία, άνάμεσα στις άμυδρές και καυτερές έρημιές τής Σαχάρας...

Σέ κάθε στιγμή, περίμενε ν' άντικρύσει τόν βασανιστικό και φριχτό θάνατο!... Μήπως δέν είχε δη τ' αίματόβρεχτα κεφάλια τών στρατιωτών του, να κρέμονται—άπείσιαι, κομμένα και χλωμά—απ' τής σέλλας τών άλόγων τών 'Αράβων;

Και τώρα, κλειδαμένος μέσα στή μαύρη κόλαση τού κελλιού του έπι τρεις μήνες, πόσο ποθούσε να πεθάνη!... Πόσο εύρισκε άνακουφιστικό, τόν άπείσιο ώστόσο θάνατο!... 'Η άπόλυτη έκείνη μοναξιά του, τόν τρέλαινε... Τρεις μήνες είχε ν' άκούση άνθρωπινή φωνή, κι' ό δεσμοφύλαξ—που τού φέρνε τό φαγητό κάθε πρωί—δέν έννοούσε να μιλήση με κανέναν

τρόπο!

Πόσο ήθελε ν' αυτοκτονήση και να λυτρωθή, ό άμοιρος νέος!... Τού έπιτρεπόταν όμως, να πραγματοποιήση τή φριχτή αυτή έπιθυμία του... Κι' ή φτωχή μητέρα του, τί θ' άπογινόταν!...

— Μα αν έγώ άπελπίζομαι έτσι, για τρεις μήνες φυλακίσεως, τότε τι έπρεπε άραγε να έκανω ό δυστυχής Δαντής!... Τι έπρεπε να έκανω έκείνος, ό όποιος έμεινε δεκατέσσερα χρόνια φυλακισμένος στό φρούριο τού 'Ιφ, καθώς τόσες φορές μου ειπε ή γλυκεία μου μητέρα!... Κι' όμως, κατώρθωσε στα τελευταία να δραπετευθή!... Γιατί λοιπόν να μη μιμηθώ κι' έγώ τήν καρτεροφυχία του, τήν ύπομονή του και τόν άνδριόμο του;

Μιά βαθεία παρηγοριά γέμισε τή ψυχή τού άτυχού αιχμαλώτου, ύστερα απ' τής σκέψεις του αυτές... Καινούργιο θάρρος κι' έλπιδες ζωηρές τόν έκαναν ν' άντιμετωπίη μία πιθανή δραπετεύσι του σάν κάτι τό πολύ σύντομο κι' εύκολο!

Και με τά χέρια του σταυρωμένα στό στήθος, ξεχνώντας τήν άπείσιαι άλυσοδέη ή όποια τού σφιγγε τούς άστραγάλους, βύθισε τό βλέμμα του στό πυκνό σκοτάδι που τόν τριγύριζε.

Ξαφνικά, ένώ ό λοχαγός Ζολιέτ άνειροπολούσε έτσι—με τή σκέψη του προσηλωμένη στή μητέρα του και στή δραπετεύσι του—χτύποι δυνατοί άκούστηκαν έξω στόν πλακόστρωτο διάδρομο τής φυλακής...

Τί συνέβαινε; 'Εφτασαν οι δήμιοι του; 'Όστε ό θάνατος θα τόν έμπόδιζε να δραπετευθή;

'Ο Ζολιέτ άνάσανε βαθεία, δίχως καθόλου να τρομάξη... Σήκωσε τό κεφάλι του περήφανα!... Τί κι' αν έρχόταν ό χάρος; Κι' αυτόν λυτρωτής, κι' αυτός μία υπεράττη άνακούφισις ήταν για τόν δυστυχή φυλακισμένο, ύστερα απ' τά πολύμηνα αυτά και φριχτά μαρτύρια του, στό σκοτεινό και βρομερό υπόγειο κελλί τής φυλακής του!

Οι χτύποι πλησίασαν... Δαιμονισμένα χτυπήματα όποκοπάνων άντηχούν στή σιδερένια πόρτα τού κελλιού... Βραχνές κραυγές 'Αράβων άκούγονται και βλαστημίες άσβεβείς έναντίον τού αιχμαλώτου και τών άπίστων.

Λίγο άκόμη, κι' ή πόρτα θά σπάζει και θ' άνοιξη. Λίγο άκόμη, κι' ό λοχαγός Ζολιέτ θα κοματιασθή απ' τούς λυσασμένους έπίδρομους.

Σηκώνει πιο ψηλά τό κεφάλι του, άποφασισμένος να πεθάνη ήρωικά, όπως έζησε ως τώρα.

Ξαφνικά, και μέσα στόν τάταγο και στις φωνές ένας ξεχωριστός κι' άσυνήθιστος ψιθύρος άκούστηκε πλάι στόν λοχαγό Ζολιέτ. Παραξενεμένος

αυτός, έστρεψε τό κεφάλι του. Μιά μαύρη σιλουέττα άνθρώπου, που μονάχα τά έξασκημένα στό σκοτάδι μάτια τού λοχαγού μπορούσαν να τήν δουν, γλύστρησε κοντά του ψιθυρίζοντας τό:

— 'Ησυχάστε!... Θά σάς σώσω!... Θά φύομαι απ' τό βαθύ πηγάδι, τό όποιο βρίσκεται έκεί στή γωνία τού κελλιού σας! Τή στιγμή έκείνη ό θόρυβος έξω και μπρός στην πόρτα είχε διπλασιασθή. Θάλεγε κανένας ότι μαζεύτηκαν έκεί όλοι οι αστανάδες τής κόλασεως.

Και τέλος ή σιδερένια πόρτα μισοκατεστραμμένη όπως ήταν άνοιξε, κι' ή έξολλη ομάδα τών μακιακών 'Αράβων ώρμησε μέσα στό κελλί, ουρλιάζοντας και βλαστημώντας...

Κ

ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

'Ας γυρίσουμε τέσσερες ήμέρες πιο πίσω.

Στό θλιβερό κι' άπόκρημο όροπέδιο τής Σέβκας, άρκετά χιλιόμετρα μακρύτερα απ' τήν πόλι Ουδάργκλα, μία μεγάλη συνοδεία βρίσκεται κατασκηνωμένη.

Είνε ή συνοδεία τού κόμητος Μοντεχρήστου...

Μόλις έφτασε στή Βώνη και βγήκε απ' τή θαλαμηγό του ό κόμης, ξαναβρήκε πάλι τήν παλιά ύπερφυσική δραστηριότητα του. Μέσα σε λίγες ώρες, πρόσθεσε στους εικους περίπου άφοσιωμένους ναυτες του άλλα εκατό άποφασιστικά πρόσωπα, τά όποια στρατολόγησε στή Βώνη με γενναίες άμοιβές. Τά εκατό αυτά πρόσωπα ήταν πάνοπλα, κι' είχαν ό καθέ

Μαστι, ωσε βίαια τό άλόγο του και κάλπασε προς τό ένσωτερικό τής έρήμου.

νας τὸ ἀλόγῳ του... Γιὰ τὸν μικρὸ στρατὸ του ὁ κόμης, εἶχε καταρτίσει μιὰ ὕψηλὸν τελείου ἐφοδιασμοῦ σὲ πυρομαχικά, νερό, καὶ τρόφιμα... Κι' ἄλλα αὐτὰ τὰ εἶδη, μαζὶ μὲ τὶς ἀποσκευές, χρειάστηκαν πεντακόσιες* σχεδὸν γκαμήλες γιὰ νὰ φορτωθοῦν...

Ἐπειτα, ἀφοῦ ὁ κόμης μίλησε στοὺς ὁπαδοὺς του μὲ θερμὸν ἐνθουσιασμὸ—παράκινωτους τοὺς νὰ τοῦ φανοῦν πιστοὶ καὶ πειθαρχικοὶ—τοὺς ἀποχέθηκε ἀφθονά δῶρα, στὴν περίπτωσι πού θὰ ἐπιτύγγανε ἡ ἀποστολή τους...

Καὶ τέλος, μπαίνοντας ἐπικεφαλῆς τοὺς, ἔδωσε τὸ σημεῖο τῆς ἀναχωρήσεως, κι' ὁλόκληρὴ ἡ πολυπληθὴς συνοδεία ξεκίνησε γιὰ τὴν ἀπέραντι κι' ἀμώδῃ Σαχάρα...

Ἐφί πόν, μπροστὸ, πήγαινε ὁ Μοντεχρήστος, ἔχοντας πλάι του τὸν νεαρὸ Ἐλιπδοφόρο... Ἀκολουθοῦσαν ἀμέσως ὕστερα, ὁ Μπερτοῦτσι, ὁ καπετάν-Ἰάκωβος, κι' ὁ ζουζῆρος Κοφολαίμης, ἠλεκτριζοῦνοι ἀπ' τὴν μυστηριώδη ἐπιβλητικότητα τοῦ κυρίου τῶν κι' ἀποφασισμένοι ν' ἀντιμετωπίσουν μαζὶ τοὺς χειροτέροις κινδύνους καὶ τίς σκληρότερες στερήσεις...

Καὶ τελευταῖοι ἐρχόντουσαν, ἐκ ὀκτὸν εἰκοσι ἑποπλοὶ ἄνδρες, μὲ τὸ πλοῖο καραβάνι τῶν πεντακοσίων «πλοίων τῆς ἐρήμου», ὅπως ὀνομάζονταν τὶς καμήλες οἱ Ἄραβες...

Ποῦ πήγαινε ὁ μικρὸς ἐκείνος στρατός;... Κανένας δὲν ἤξερε... Μόνος ὁ Μοντεχρήστος ἤξερε τὸ σημεῖο, πρὸς τὸ ὅπου κατευθύνονταν... Εἶχε τὸ μάτι του προσηλωμένο πρὸς τὰ βῆθη τῶν ἀγῶνδων ἀμώδων ἐκτάσμων τῆς ἐρήμου καὶ βροίξει διαρκῶς μὲ κατεύθυνσι πρὸς Νότον...

Τὴν πρώτη βραδιά, καὶ μὲ τὸ βροίξιμο τοῦ ἡλίου, ἡ συνοδεία σταμάτησε καὶ κατασητῶσε κοντὰ σὲ μιὰ ὄασι. Μόνος στὴ σκηνή του μὲ τὸν Ἐλιπδοφόρο ὁ κόμης, καθόταν μπρὸς σ' ἓνα τραπέζακι «ἐκστρατιέας» καὶ μελετοῦσε—σιωπηλὸς καὶ προσεκτικὸς—μερικὰ ἔγγραφα, γράμματα σὲ Ἀραβικὴ γλῶσσα...

Ὁ Ἐλιπδοφόρος δὲν διέκοπτε καθόλου τὴ μελέτη καὶ τίς σκέψεις τοῦ πατέρα του... Ὡστόσο, ἡ περιέργεια εἶχε θρονοαστή «γιὰ καλὰ» μέσα στὸ παιδικὸ μυαλὸ του... Δὲν τὸν ἐδιέφεραν τόσο πολὺ ὁ ἀγῶνας—κι' ἴσως τρομεροί—κίνδυνοι, τοὺς ὁποίους θὰ διέτρεχε μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του, ὅσο διφοσε νὰ μάθῃ τὸ πῶς θὰ σταματοῦσαν ἐπιτέλους...

—Πατέρα, μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σὲ ρωτήσω κάτι; εἶπε σὲ μιὰ στιγμή ὁ νέος, μόλις ὁ κόμης σηκώθηκε κι' ἀρχισε νὰ περιπατᾷ μέσα στὴ σκηνή, τελειώνοντας τὴ μελέτη τῶν ἐγγράφων.

Ὁ Μοντεχρήστος χαμογέλασε καὶ κύτταξε τὸ παιδί του μὲ στοργὴ καὶ μὲ βλέμμα ἀσυνήθιστα ἐπιμονοῦ... Κι' ὕστερα τοῦ εἶπε σοβαρὰ:

—Ξέρω τί θὰ μὲ ρωτήσης... Ἀπ' τὸ πῶς ἀκόμη πού ξεκίνησαμε, ἡ ἀπορία δὲν ἔλειψε οὔτε στιγμή ἀπ' τὴν ἔκφρασι τῶν ματιῶν σου... Θὰ ἰκανοποιηθῶ λοιπὸν τὴ δικαιολογημένη περιέργειά σου καὶ θὰ σοῦ πῶ πού πρόκειται νὰ πάμε!

Ἄν καὶ συνηθισμένος ὁ Ἐλιπδοφόρος νὰ θεωρῇ τὸν πατέρα του ἀνώτερον ἀπ' ὄλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὠστόσο δὲν ἴσχυρε νὰ κρατήσῃ τὴν ἔκφρασι τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ!

Μποροῦσε, λοιπὸν, ὁ κόμης νὰ διαβάξῃ τόσο καθαρὰ—σάν σὲ βιβλίο ἀνοιχτό—τίς σκέψεις καὶ τίς ἐπιθυμίες τῆς ψυχῆς τῶν ἄλλων;

Μὰ ὁ Μοντεχρήστος ἦταν σκυμμένος κιόλας σ' ἓνα ἀπ' τὰ εἰδικὰ κιβώτια ἐκστρατιέας, στὰ ὁποῖα εἶχε τοποθετήσῃ τίς ἀποσκευές του. Ἐβγαλε ἀπ' αὐτὸ ἓνα μεγάλο χάρτη τῆς Ἀφρικῆς, τυλιγμένον μὲ προσοχὴ σὲ κηρωτὸ πανί.

Καὶ φερνόντάς τον στὸ τραπέζι, τὸν ἐβίβλωσε, τὸν ζετούλιξε καὶ ἀκουμπώντας τὸ δάχτυλό του σ' ἓνα σημεῖο αὐτοῦ τοῦ χάρτου, εἶπε ἀπαλὰ:

—Ἐδῶ, μόλις φτάσουμε, θὰ σταματήσομε!... Ἐδῶ εἶνε τὸ τέρμα κι' ὁ σκοπὸς συγχρόνως

τοῦ ἐκστρατευτικοῦ ταξιδιοῦ μας! Ὁ Ἐλιπδοφόρος ἔσκυψε μὲ βίψα καὶ κύτταξε τὸ σημεῖο ἐκείνο τῆς Ἀφρικῆς, στὸ ὁποῖο εἶχε στριγγεῖ ὁ πατέρας του τὸ δάχτυλό του: Ἦταν ἡ μυστηριώδης καὶ μακρυνὴ πόλις Οὐάργκλα, ἡ ἱερὴ πόλις τῶν φανατικῶν Ἀράβων, ἡ χτισμένη καταμαεῆς σ' ἓνα παρθένο δάσος, ἐκεῖ στὰ βῆθη τῆς ἐρήμου τῆς Σαχάρας!

—Ἡ Οὐάργκλα! Ξαναουρμούρισε πάλι ὁ Μοντεχρήστος, ἀπότομα σκεπτικὸς. Ἐδῶ εἶνε τὸ στρατηγεῖο τοῦ ἀρχεῖου Μωχάμετ—μπὲν—Ἀβδάλλαχ!... Διλαδὶ τοῦ προδότη Μαλδάρ, ὁ ὁποῖος πλήρωσε τὴ φιλοξενία μου—καὶ τὴ σίγουρη μεταφορὰ του στὴν πατρίδα του, μὲ τὸ πλοῖο μου—μὲ μιὰ διάρρηξι στὸ χρηματοκιβώτιό μου!... Καὶ σάν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, μούβειξε κιόλας τὴ γροθιά του καὶ μὲ ἀπέληξε μὲ τὴν ἐδίκληξι τῶν Χουάνων!

—Τῶν Χουάνων! Ξεφώνισε ἀσυγκράτητος ὁ Ἐλιπδοφόρος. Ὡ, τὴν ξανάγω ἀκούσει τὴ λέξι αὐτή, πατέρα, καὶ σὲ παρακάλεσα νὰ μοῦ τὴν ἐξηγήσης!... Γιατί σοῦ τὴ φώναξε τόσο ἀγρία, ὁ Ἄραφ ἐκείνος πού μπήκε κουφρὰ στὴ θαλαμηγὸ μάς;...

Ἐκφρασι κρυφῆς ἀνακατήσεως ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Μοντεχρήστου. Καὶ ψιθυριστὰ κι' ἀργὰ—ἀργὰ ἀπάντησε: —Παιδί μου, ὁ Μαλδάρ ἐκείνος, δηλαδὴ ὁ Μωχάμετ μπὲν—Ἀβδάλλαχ, εἶνε ὁ ἀντιβασίλευς τῶν ἐπαναστατῶν Ἀράβων. Διαδέχτηκε στὸ θρόνο καὶ τὴν ἀρχηγία τῶν σουλτάνου τῶν Ἀβδὲλ—Καδέρ, τὸν ὁποῖο ὁ στρατός μας κατώρθωσε, ἐπιτέλους, νὰ νικήσῃ καὶ νὰ αἰχμαλωτίσῃ, ὕστερα ἀπὸ τέσσα ἀιματηροὺς ἀγῶνες!... Λοιπὸν, ὁ Μαλδάρ αὐτὸς ἤρθε στὴ Γαλλία γιὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τίς στρατιωτικὰς ἀποστολὰς μας στὴν Ἄλγερια καὶ στὸ Μαρόκο... Ἀλλὰ προτάντων ἤρθε γιὰ νὰ πάρῃ μυστικὰς ὁδηγίες ἀπ' τὸν αἰχμάλωτό μας σουλτάνου!... Κατόπιν θέλησε νὰ γυρίσῃ ἐδῶ, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸν ἀγῶνα τοῦ ἐναντιοῦ μάς!... Πῶς διώσε θὰ τὸ κατώρθωνε αὐτό, δίχως διωξι βιαστικῆς;... Σὲ ποῖο πλοῖο θάμπει; Ὅθ ὁ ἔτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ τὸν γυρίσουν ὁ κατασκοποὶ μάς καὶ νὰ τὸν συλλοβοῦν;

—Γι' αὐτὸ μπήκε κρυφὰ στὴ θαλαμηγὸ μάς κι' ἔφτασε σίγουρα κι' ἀνετόχλητα ἐδῶ! διέκοψε ὁ Ἐλιπδοφόρος βιαστικὰ.

—Ἀκριβὸς! ἐπιδοκίμασε ὁ Μοντεχρήστος. Κι' εἶσι ὁ ἄθλιος ἐκείνος, κατώρθωσε νὰ ξαναγυρίσῃ σίγουρος στοὺς Χουάνους τοῦ!... Ἀχ, γιὰ νὰ μὴν τὸν ὑποψιστῶ ἀπ' τὴν πρώτῃ στιγμή, γιὰ νὰ μὴν τὸν συλλοβοῦν;

Καὶ βλέποντας τὸν Ἐλιπδοφόρο ἔτσιον νὰ τὸν διακόψῃ πάλι, πρόλαβε ὁ ἴδιος καὶ συνέισε:

—Γιὰ τοὺς Χουάνους, βέβαια, θὰ θέλεις νὰ μὲ ρωτήσης!... Λοιπὸν, «Χουάν» εἶνε λέξις Ἀραβικὴ καὶ σημαίνει «ἀδελφός». Χουάνοι λέγονται τὰ μέλη μιᾶς πολυθρησκείας κι' αἰμογαροῦς ἀδελφότητος τῶν Ἀράβων, ἡ ὁποῖα ὑποδιαιρεῖται σὲ πολλὰς φυλὰς... Κάθε φυλὴ ἔχει ἐπικεφαλῆς ἓνα ἀγριο καὶ φανατικὸ χόντζα, ὡς φύλαρχο... Ὁ μόνος σκοπὸς τῆς μεγάλης καὶ μυστηριώδους αὐτῆς ὀργανώσεως εἶνε ἡ μέλιχτη ἐξόντωσις, ἀπαγὴ κι' ἐκδίωξι κάθε ἀπιστοῦ καὶ κάθε ξένου ἀπ' τὸ ἔδαφος τῆς Ἀφρικῆς... Κι' ὁ Μωχάμετ—μπὲν—Ἀβδάλλαχ, ἐκτός τοῦ ὅτι εἶνε ὁ ἀντιβασίλευς τῶν Ἀράβων φυλάρχων εἶνε ἐπίσης κι' ὁ ὑπατο ἀρχηγὸς τῆς θρησκευτικῆς αὐτῆς ὀργανώσεως τῶν Χουάνων!... Ἀπ' τὸ χρηματοκιβώτιό μου μὲ διέρρηξε, ἔκλειψε ἀρκετὰ μυστικά μου ἔγγραφα, ἀπ' τὰ ὁποῖα ἔμαθε τὸν σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ μου αὐτοῦ στὴν Ἀφρικὴ... Ἡ δὲ λύσσα του ἐξέσπασε ὅχι τόσο γιὰ τὸ θῆλω νὰ ἐλευθερώσω ἓνα ἀπλὸ αἰχμάλωτο λοχαγὸ, ἴσο γιὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσω θὰ πατήσω ἀναγκαστικὰ κι' ἱερὸσουλὰ τὸ ἅγιο γῶμα τῆς Οὐάργκλας!... Δηλαδὴ, τὸ γῶμα τῆς ἱερῆς πόλεως τῶν αὐτῆς, ὅπου βρισκεται φυλακισμένος κι' αἰχμάλωτος ὁ λοχαγὸς Ζολιέτ! (Ἀκολουθεῖ!)

*Ὁ δεσμοφύλαξ πού τοῦφερε τὸ φαγητὸ δὲν ἐνοῦσε νὰ μιλήσῃ μὲ κανένα ἄλλο...